

I

ՆՈՔԱ ԼԱԼԻՍ ԵՆ

Նո՛ւա լալիս եմ դրո՛նէ-դուռ ընկած,
 չե՛լլըենի երկրի թշուառ զաւակներ,
 Թալէս անկանաչ ոստերից պոկուած
 Աւնան ուծասալառ, դրժգոյն սերեւներ...

Նո՛ւա լալիս եմ... Եւ մենք անսարբեր,
 Մենք անհոգ որդիք ծիծաղկոտ բախի,
 Ո՛հ, լոկ խօսեմք եմք նոցա եղբայրներ...
 «Կու՛սք բաղցածին մանր կը բրբի»...

II

Հ Ե Ր Ի Ք Է

Հերիք է... եղբայր... Հերիք է, որքան
 Անձնասուր եղած դու անգոր լացին,
 Ողբացիր կեանքդ, սրգունքի նրման,
 Զուր սպասելով վառ լուսաբացին...

Հերիք է... անբեկ, հաստատուն կամքով
 Հարթի՛ր քո ուղին—վաղ քէ անագան—
 Քո հարթած ուղին կը ծածկուի ծաղկով,
 Ա՛յլ ուղի չունի քո լոյս-ապագան...

ԱԼ. ԾԱՏՈՒՐԵԱՆ